

Бойовики посилюються у прифронтовій смузі

Бойовики відводять у тил від лінії розмежування на Донбасі незначну кількість артилерії, при цьому накопичують сили в «прифронтовій смузі», на передових позиціях. Про це повідомив організатор групи «Інформаційний спротив» Дмитро Тимчук у Facebook. За даними ІС, «бойовики продовжують посилене накопичення у «прифронтовій смузі», а також на передових позиціях матеріально-технічних ресурсів, одночасно проводячи перегрупування й нарощування боєздатності формувань».

Ляшко вже зібрався в Кабмін

Депутат і глава Радикальної партії Олег Ляшко хоче посісти пост першого віце-прем'єра-міністра в КМУ. Про це він сказав журналістам, передають «Українська Свобода». «Уряд має бути найближчим часом реформований, більше того, я вам скажу, що сам збираюся йти в уряд», — сказав він. «У мене вже відбулася розмова з Прем'єром і Президентом. Імовірно, у складі реформованого уряду я працюватиму на посаді першого віце-прем'єра-міністра».

Крамольна радіола, з якої слухали зарубіжні «голоси»

У багатьох на горішці чи у комірчині є старі й непотрібні речі, яким уже давно місце на сміттєзвалищі, але з якихось причин ми не поспішаємо з ними розлучатись. І не тому, що, може, вони ще згодяться, а швидше лишаємо їх як пам'ять про дорогих і близьких людей, яких немає поряд. Чи не викидаємо, бо не забули, як у скрутні часи ці речі цінувались і не всі мали можливість їх купити. А що вже тішилися, як у когось з'являлися радіола чи телевізор! Усі сусіди йшли слухати і дивитися на таке диво техніки.

Не хоче розлучатися зі своєю ламповою радіолою «Рекорд-61» і 78-річна Марія Микитюк, яка мешкає у Володимирі-Волинському, бо, каже, ще справно працює. Онучка Ольга вже не раз радила старенькій: «Бабцю, та викиньмо її, бо тільки місце займає у кімнаті». Але дарма, вона її й слухати не хоче.

Ось яку історію «розповіла» стара радіола, а правильніше — її господиня.

Марія Микитюк родом із Турійщини, народилася в Охідниках, мешкає у Володимирі. Зі своїм майбутнім чоловіком Сашею познайомилася на вигоні, коли пасла корову. Його батьки жили заможненько, у хаті під бляхою, а згодом місцевого «куркуля» Мирона вивезли у Сибір. Хоч насправді він із дружиною усе життя працював каторжно, дні й ночі дбав за господарство. З хутора неподалік вони перевезли у село хату, весь сільгоспнамент, поставили клуню і, може, далі трудилися б, якби у той час не організувалися колгоспи. Тоді і з їхнього обійстя багато забрали у колективне господарство, вивели зі стайні коней, із клуні — худобу. Від такої втрати господар захворів і довго лікувався. А якось надумав повернути те, чого позбувся. Однієї ночі, пильнуючи колгоспного сторожа, він вивів із ферми коня і корову. За це його засудили і вивезли у Сибір. За чоловіком, забравши четверо дітей, подалася і дружина Варка. Та невідомо з яких причин через півроку вона вернулася у рідні краї, лишивши на чужині двох старших дітей, а молодших — Сашка і Валю — привезла у село. Куди вивезли Мирона і чи живий-здоровий, ніхто тоді не знав, а дружина не розповідала.

«Куркульські» діти повиростали, вивчилися, Валя працювала медичкою у сусідньому селі Новосілках — туди вийшла заміж. А Саша, закінчивши Володимир-Волинське педучилище, — вчителем фізкультури у місцевій школі. Наприкінці 50-х він одружився з односельчанкою Марією, котру знав із дитинства. Отоді Микитюки і купили радіолау та декілька платівок — вони також збереглися. Глава родини приєднав до неї антену, а вночі вмикав електрику і годинами просиджував біля того ящика. Слухав «Голос Америки», «Радіо Свобода», «Німецьку хвилю» та Бі-Бі-Сі. Ці радіопередачі, на відміну від радянських, оперативно сповіщали і не замовчували, що діється у Радянському Союзі й світі. І хоч їх постійно «глушили», але Микитюк якось оминав ті «ловушки».

Першим «ворожим голосом», який і я почула, був «Голос Америки» російською мовою. Це було на початку 50-х років, тоді вчилася у школі, — згадує пані Марія. — Хтось зі знайомих залишив у нас на зберігання радіоприймач «Родина», й мені закортіло його покрутити. Дуже здивувало незвичне подання інформації, бо відрізнялася від тієї, що передавали по «брехунцю». Я тоді запитала маму про це, але вона попередила, щоб нікому не говори-

ла, що слухала радіостанції. У школі на уроках історії, на зборах піонерської та комсомольської організації нам розповідали про щасливе та заможне життя радянських людей, про імперіалізм, які хочуть розв'язати війну і знищити Радянський Союз. А коли приходила додому і вмикала «Родину», то чула зовсім інше. Я не знала, кому вірити.

Щоб купити лампову радіолау, ми з чоловіком записалися в чергу і два рази в тиждень ходили у магазин відмічатися, — продовжує розмову бабуся. — Чекали декілька місяців, уже і не пам'ятаю, скільки за неї заплатили. Принесли довгоочікувану річ, поставили її біля вікна на тумбочку з мереживною скатертину. Майже щовечора, з 18-ї і до 22-ї години, чоловік вмикав радіо, і потім радіоэфіру із завиванням, свистом, пицанням вривався у нашу невеличку квартиру. З цих передач ми довідалися про Воркутинське повстання, Норильське, Новочеркаський бунт, про вибух на лінкорі «Новоросійськ», Чорнобильську трагедію. Почули про події в Чехословаччині у 1968 році, вторгнення радянських військ в Афганістан. Із передач «Свободи» вперше довідалася про письменника Солженицина, разом із чоловіком слухали уривки з його роману «Архіпелаг ГУЛАГ».

Тетяна АДАМОВИЧ

Затримано крадія скриньки для пожертв пораненим бійцям АТО

Зловмисником, котрий вивіз «поживитися» за рахунок поранених військоволужбовців, виявився житель Київщини. — На момент крадіжки у скриньці, яка стояла в аптеці, було кілька сотень гривень, — розповідає оперуповноважений сектору карного розшуку Луцького міського відділу міліції Павло Малашевський. — Провівши низку оперативних заходів, ми встановили особу зловмисника та затримали його.

Крадієм виявився 21-річний мешканець Київської області. Парубок приїхав до обласного центру Волині у гості до бабусі. У Луцьку він прожив лише тиждень, однак за цей час встиг скоїти чотири крадіжки.

У час, коли на сході країни йде війна, зловмисник викрав із приміщення аптеки скриньку для пожертв бійцям АТО. Розкриття цього правопорушення було справою честі для всіх оперативних працівників нашого підрозділу, — зауважив начальник Луцького МВ УМВС України у Волинській області Ігор Муковоз. — І нам це вдалося. Приємно й те, що керівник мережі аптек звернувся із пропозицією відзначити оперативника, котрий упіймав злодія.

Тож у актовій залі міського відділу міліції зібралися керівництво та весь особовий склад. Начальник підрозділу зачитав присутнім наказ про заохочення Павла Малашевського, а директор товариства з обмеженою відповідальністю Станіслав Шейко вручив нагороду.

Не так важливо, скільки у тій скриньці було грошей, як те, у кого їх украли. Ці гроші збирали на лікування бійцям АТО. Тому мені дуже приємно, що злочин розкритий, — виступив перед присутніми Станіслав Шейко.

За фактом крадіжки скриньки для пожертв розпочато кримінальне провадження за ст. 185 (Крадіжка) Кримінального кодексу України. У ході досудового слідства правоохоронці ретельно дослідять усі епізоди кримінальної біографії киянина.

Її лагідно називали фольклорною енциклопедією

Коли в Сереховичі прийшли фашисти, місцеві жителі повтікали в ліс. Марія Філончук із хворим братом — також. Але німці вилічили мирне населення та зізнали його на площу, що в центрі села. Сюди приїхав зондерфюрер із вродливою перекладачкою в українському вбранні та наказав усім підходити до нього і називати свої прізвища, перевіряючи їх у наперед заготовленому списку.

Надійшла черга й Марії Савини. Зондерфюрер чомусь відклав папку та зробив різкий рух у бік жінки. Вона відсахнулася і сховала руки за спиною. Німець здивувався та попросив Марію простягнути їх уперед, потім став на одне коліно і поцілував жіночі пальці, що тремтіли від страху, пояснивши свій вчинок: ці руки створюють тіло Христове, а такі люди в Німеччині — у великій пошані. Марія знітилася ще більше, коли її повели повз стрій німецьких солдатів, що, як і їхній командир, ставали на одне коліно і шхилили голови перед великою маленькою

людиною, котра багато років пекла просфори для місцевого храму.

Ця давня історія, що швидше нагадує легенду, почута колись у Сереховичах, не давала мені спокою багато років, бо ж, як кажуть, не буває диму без вогню. Можливо, народний переказ додав їй колориту, а може, й справді усе було так, як розповідають. Утім, я спробувала розпитати в селян про їхню славетну землячку, адже тільки шанованій людині випадає на віку творити тіло Христове.

Це була проста сільська жінка, напівсирота, що росла без батька, — розповідає її колишня сусідка Анастасія Денисюк. — Згодом залишилася вона з братом Тимоном. А потім до неї пристав хлопцеві Михайло з Брунетівки. Добрий був кравець, шив усе, навіть кожухи. Марія працювала в колгоспі. Ходила в церкву, пекла просфори і, що дуже важливо, нікого ніколи не обговорювала. Померла далеко за вісімдесят. А те, що при окупації села до жінки ставилися поборливо навіть фашисти, — то

чистісінька правда.

Баба Манька, як її лагідно називали в Сереховичах, була ходячою фольклорною енциклопедією, — додає вчителька місцевої школи Валентина Корнісік. — Часто розмовляла приказками, прислів'ями на будь-яку тематику, хто б і про що її не питав. У жнива вона куховарила, готувала їжу комбайнерам. Ті споживали і господиню прихвалювали, бо прості страви були й справді смачнішими.

Марія Савина залишила по собі хороші спогади, та й тільки. Дітей у неї не було. Її маленьку хатинку, що стоїть неподалік величавого сільського храму, який цьогооріч відзначає десятилітній ювілей, уже присипало пилом років. Як би жінка раділа, побачивши нову церкву! Ми спробували віднайти хоч якийсь фото жінки з легенди, але не вдалося. Тож Марія Філончук залишилася, либонь, лиш у пам'яті людей поважного віку, з чийми шляхами на білім світі перетинався її власний.

Наталія ЛЕГКА

ЦЕНТР ЗАЙНЯТОСТІ ІНФОРМУЄ

Запрошуємо на семінари, тренінги, дні відкритих дверей, ярмарки вакансій, профорієнтаційні зустрічі, які проводитимуть кваліфіковані спеціалісти-партнери служби зайнятості:

17 березня у Любомльському районному центрі зайнятості (м. Любомль, вул. Промислова, 1):

- 11.00 год — зустріч із роботодавцями «Процедура зняття з реєстрації трудових договорів, укладених фізичними особами-підприємцями з найманими працівниками».

18 березня у Горохівському районному центрі зайнятості (м. Горохів, вул. Шевченка, 46):

- 15.00 год — семінар із питань організації зеленого туризму.

18 березня у Ківерцівському районному центрі зайнятості (м. Ківерці, вул. Грушевського, 23):

- 14.00 год — семінар для роботодавців «Нововведення в законодавстві щодо сплати податків та легалізації найманої праці».

19 березня у Любешівському районному центрі зайнятості (смт Любешів, вул. Незалежності, 36):

- 11.00 год — семінар для роботодавців «Нові підходи у бюджетуванні. Зміни до законодавства».

20 березня у Іваничівському районному центрі зайнятості (смт Іваничі, вул. Жукова, 7а):

- 11.00 год — день відкритих дверей для учнів випускних класів Іваничівської ЗОШ № 2.